

hvad han havde sagt - det vil sige, om missionen nu var i gang. Kilden huskede: "Bill Burns kom tilbage og sagde: 'Gør det.'"

OPERATIONEN

Norge var det perfekte sted at basere missionen. I de seneste år af øst-vest krisen har det amerikanske militær kraftigt udvidet sin tilstedeværelse i Norge, hvis vestlige grænse løber 1.400 miles langs Nordatlanten og smelter sammen over den Arktiske Cirkel med Rusland. Pentagon har skabt velbetalte job og kontrakter, midt i en lokal kontrovers, ved at investere hundredvis af millioner af dollars i at opgradere og udvide den amerikanske flåde- og luftvåbenfaciliteter i Norge. De nye værker omfattede, mest vigtigt, en avanceret Synthetic-aperture radar (SAR) langt mod nord, der var i stand til at trænge dybt ind i Rusland og kom online ligesom den amerikanske efterretnings-samfund mistede adgangen til en række langtrækkende lytteposter inde i Kina.

En nyrenoveret amerikansk ubådsbase, som havde været under konstruktion i flere år, var blevet operativ, og flere amerikanske ubåde var nu i stand til at arbejde tæt sammen med deres norske kolleger for at overvåge og spionere på en større russisk atomredoubt 250 miles mod øst på Kolahalvøen. USA har også væsentligt udvidet en norsk luftbase i nord og leveret en flåde af Boeing-byggede P8 Poseidon-patroljefly til det norske luftvåben for at styrke dets langtrækkende spionage på alt, der har med Rusland at gøre.

Til gengæld vakte den norske regering vrede blandt liberale og nogle moderate i sit parlament i november sidste år ved at vedtage en Tillægsaftale om Forsvarssamarbejde (SDCA). Under den nye aftale ville det amerikanske retssystem have jurisdiktion i visse "aftalte områder" i nord over amerikanske soldater, der blev anklaget for forbrydelser uden for basen, såvel som over de norske borgere, der blev anklaget eller mistænkt for at interferere med arbejdet på basen.

Norge var en af de oprindelige underskrivere af NATO-traktaten i 1949, i begyndelsen af den kolde krig. I dag er NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, en overbevist antikommunist, som tjente som Norges statsminister i otte år, før han indtog til sin høje NATO-post, med amerikansk støtte, i 2014. Han var en hård negl i alt, hvad der havde med Putin og Rusland at gøre og havde samarbejdet med den amerikanske efterretningstjeneste siden Vietnamkrigen. Han er fuldt ud betroet siden.

"Tilbage i Washington vidste planlæggerne, at de skulle tage til Norge. De hadede russerne, og den norske flåde var fuld af fantastiske sømænd og dykkere, der havde generationers erfaring med yderst profitable dybhavs olie- og gasudvinding," fortæller kilden. De kunne også betros at holde missionen hemmelig. (Nord Stream's destruktions - hvis amerikanerne kunne udføre det - ville også tillade Norge at sælge langt mere af sin egen naturgas til Europa.)

En gang i marts fløj et par medlemmer af holdet til Norge for at møde med den norske efterretnings-tjeneste og flåden. Et af de vigtigste spørgsmål var, hvor i Østersøen var det bedste sted at placere sprængstoffet. Nord Stream 1 og 2, hver med to sæt rørledninger, var adskilt størstedelen af vejen med lidt mere end en mil, mens de løb til havnen i

Greifswald i den fjerne nordøstlige Tyskland.

Den norske flåde var hurtig til at finde det rigtige sted, i de lave farvande i Østersøen et par mil ud for Bornholm. Rørledningerne lå mere end en mil fra hinanden på en havbund, der kun var 80 meter dybt. Det ville være godt inden for rækkevidde for dykkerne, som, mens de opererede fra en norsk minejæger af Alta-klassen, ville dykke med en blanding af ilt, nitrogen og helium strømmende fra deres tanke, og plante formet C4-ladninger på de fire rørledninger med betonbeskyttelsesdæksler. Det ville være kedeligt, tidskrævende og farligt arbejde, men farvandet ud for Bornholm havde en anden fordel: Der var ingen større tidevandsstrømme, som ville have

gjort dykkeopgaven meget mere vanskelig. Efter lidt research var amerikanerne alle med. På dette tidspunkt kom flådens obskure dykkergruppe i Panama City igen i spil. Dykkerskolen i Panama City, hvis elever deltog i Ivy Bells, betragtes som en uønsket sideaktivitet af de eliteuddannede fra Naval Academy i Annapolis, der typisk sætter en ære i at være Seal, Jægerpilot eller Submariner. Hvis man skal blive en "sort sko" - det vil sige et medlem af det mindre prestigefyldte overfladeskibkommando - medfører det mindst tjeneste på en destroyer, krydser eller amfibieskib. Den mindst glamorøse af alt er minerydning. Dens dykkere vises aldrig i Hollywood-film eller på forsiden af populære magasiner. "De bedste dykkere med dybdecertifikater udgør et sammenspist selskab, og kun de allerbedste rekrutteres til operationen og bliver bedt om at være klar til at blive indkaldt til CIA i Washington", siger kilden.

Nordmændene og amerikanerne havde placeringen og operatørerne på klar, men der var en anden bekymring: Enhver usædvanlig aktivitet under vand i farvandet ud for Bornholm kunne tiltrække opmærksomheden fra den svenske eller danske flåde.

Danmark var også en af de oprindelige NATO-underskrivere og var kendt i efterretningsmiljøet for sine særlige bånd til England. Sverige havde ansøgt om medlemskab i NATO og havde tidligere demonstreret sin store evne til at håndtere undervands-søgnings- og magnetiske sensorsystemer, der succesfuldt spore russiske ubåde, der lejlighedsvis

dukker op i den svenske skærgård.

Nordmændene sluttede sig til amerikanerne og insisterede på, at visse højtstående embedsmænd i Danmark og Sverige skulle orienteres i generelle vendinger om mulig dykkeraktivitet i området. På den måde kunne en højere instans gribe ind og holde en rapport ude af kommandokæden, således at pipeline-operationen blev isoleret. "Hvad de blev fortalt, og hvad de vidste, var bevidst forskellige," fortalte kilden mig. (Den norske ambassade, der blev bedt om at kommentere på denne historie, svarede ikke.)

Nordmændene var afgørende for at løse andre forhindringer. Den russiske flåde er kendt for at have overvågningsteknologi, der er i stand til at opdage og udløse undervandsminer. De amerikanske eksplosionsanordninger skulle kamufleres på en måde, der ville få dem til at se ud som en del af det naturlige baggrundsbillede for det russiske system - noget der krævede tilpasning til vandets specifikke saltindhold. Nordmændene havde en løsning.

Nordmændene havde også en løsning på det afgørende spørgsmål om, hvornår operationen skulle finde sted. Hvert år de sidste 21 år har den amerikanske Sjette Flåde, hvis flagskib er baseret i Gaeta i Italien, syd for Rom, sponsoreret en stor NATO-øvelse i Østersøen med deltagelse af dusinvis af allierede skibe i hele regionen. Den nuværende øvelse, der blev afholdt i juni, ville være kendt som Baltic Operations 22 eller BALTOPS 22. Nordmændene foreslog, at dette ville være det ideelle dække for at anbringe minerne. Amerikanerne bidrog med et vitalt element: de overbeviste den Sjettes planlæggere om at tilføje en forsknings- og udviklingsøvelse til programmet. Øvelsen, som blev offentliggjort af flåden, involverede den Sjettes

Flåde i samarbejde med flådens "forsknings- og krigsførelsescentre." Denne begivenhed ville blive afholdt ud for Bornholms kyst og involvere NATO-teams af dykkere, der lægger miner og med konkurrerende hold, der bruger den nyeste undervandsteknologi til at finde og ødelægge dem. Det var både en nyttig øvelse og et genialt dække. Panama City-drengene ville gøre deres arbejde, og C4-eksploderne ville være på plads ved afslutningen af BALTOPS22. Alle amerikanere og nordmænd ville være langt væk før den første eksplosion.

Dagene tællede ned. "Uret tikkede, og vi nærmede os missionen fuldført," sagde kilden. Men så fik Washington fik anden tanke. Bomberne ville stadig blive plantet under BALTOPS, men Det Hvide Hus var bekymrede for, at en to-dages periode for detonationen ville være for tæt på afslutningen af øvelsen, og det ville være åbenlyst, at Amerika var involveret.

I stedet havde Det Hvide Hus en ny anmodning: "Kan man ikke finde på en måde at sprænge rørledningerne senere på kommando?"

Nogle medlemmer af planlægningsholdet blev vrede og frustrerede over præsidentens tilsyneladende tøven. Panama City-dykkerne havde gentagne gange øvet at plante C4 på rørledninger, som de ville gøre under BALTOPS, men nu skulle holdet i Norge finde en måde at give Biden, hvad han ønskede - evnen til at udstede en succesfuld udførelsesordre på et tidspunkt efter hans eget valg. At blive pålagt en vilkårlig, sidste øjeblik ændring var